

bør gjøres, og jeg for mit Bedkommende imødejer da med langt større Tillid Fremlæggelsen af det Arbejde fra Sølovskommissionen, som det ærede Medlem for Viborg 2den Valgfreds (Klein) bebudede os vilde fremkomme om saa Uger. Der gaar igjennem Lovforslaget her, uaagtet dets velvillige Bestræbelse, Noget, som jeg ikke kan finde noget andet Udtryk for end: „umodent“. Den ærede sidste Taler nævnte § 4. Denne Paragraf forekommer mig rigtignok at være et endog temmelig forbigaende Indfald af den ærede Forslagsstiller; thi de Redstaber, hvormed Livet skulde kunne frelses, ville for det Første være meget vanskelige at anbringe, og de ville desuden kun i en ufuldstændig Grad kunne løse Opgaven. Det skulde anvendes paa Dampskib; men hvor vanskeligt vil det ikke være at anbringe dem her? Baade Hjulkasser, de forstjellige Broer og andre Indretninger paa Dampskibet, hvorved Passagerernes Til- og Fragang sker, vilde være i Veien, og hvad nu de Forulykkede angaar, saa skal for det Første Skibet stryge hen ad dem under sin Fart, for at de kunne gribe en af disse nedhængende Sløiser eller Tovender. Men dernæst vil jeg spørge, om man tror, at gymnastisk Færdighed er saavidt udviklet, jeg vil ikke tale om hos det danske Folk, men hos Menneffeslægten i Almindelighed, at Mænd og Kvinder kunne, forkomne og overanstrengte som de ere, selv om Skibssiden stryger langs ad dem, faae fat i en saadan nedhængende Sløise og blive i Stand til at entre opad en Skibside, der ofte er 20 til 30 Fod høi. Kun Enkelte vilde kunne gjøre det, i mange Tilfælde vilde de ikke være i Stand dertil. Naar man paalægger et Skib et saadant vanskeligt og i mange Tilfælde ubehageligt Apparat som det, der her i § 4 er Tale om, saa maa jeg rigtignok paa det Bestemteste støtte den Udtalelse af den sidste ærede Taler, at den Slags tekniske Bestemmelser om, hvilke Hjelpe- og Redningsmidler der bedst kan anvendes, bør man overlade til en Kommission af Sagkyndige, hvor alle mulige Hensyn ere iagttagne. Jeg har derfor meget Tvivl om, hvorvidt der virkelig opnaas Noget til Gavn for Sagen ved at fremme det foreliggende Forslag. Jeg vilde hellere foretrække, at man venter en Maanedstid endnu, indtil Sølovskommissionens Forslag foreligger, hvor man vist tør vente et i alle Retninger mere grundig bearbejdet Forslag.

Judenrigsministeren (Singerslev):

Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein) mente, at denne Sag nærmest maatte vedrøre Justitsministeren, og

det ærede Medlem, som selv har beklædt en Justitsministers Plads, maa i saa Henseende tale med nogen Vægt, det indrømmer jeg. Jeg skal dertil sige, at det naturligvis er efter Konference med Justitsministeren, at det er antaget, at det henhører under Indenrigsministeriet. Det ærede Thing og særlig det ærede Medlem maa jo vide, at det civile Søvesen henhører dels under Marineministeriet, dels under Justitsministeriet og dels under Indenrigsministeriet — Grænserne ere flydende. Jeg har selvfølgelig ikke Noget imod at overgive dette Forslag til et andet Ministerium, og forøvrigt er jeg ganske enig i, at det maa høre ind under Justitsministeriet, naar det bliver optaget — som Sandshuligheden er for — i et større Arbejde fra Sølovskommissionen, til hvilken det implicite hører. Sige overfor den ærede Forslagsstiller vil jeg sige, at jeg i og for sig erkjender som alle Andre, at der trænges til Bestemmelser i den Retning, Lovforslaget gaar. At man ikke selv har taget Spørgsmaalet op, kan ikke forundre Noget, især efter de Oplysninger, som ere givne af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds om det Arbejde fra Sølovskommissionens Side, som nu omtrent er fuldbendt, tilmed da man veed, hvilke store Uemner der foreligger i det Hele taget med Hensyn til Lovgivning for Søvesenet. Det staar saaledes tvivlsomt for mig, om det er rigtigt at fremme dette Lovforslag alene. Med Hensyn til Lovforslagets Affattelse skal jeg bemærke, at jeg ogsaa kan være enig i den Udtalelse, at det helst maa være i Overensstemmelse — saa noie som muligt — med det Forslag, som ventes; i alt Fald maatte man helst søge at bringe det i Overensstemmelse med, hvad der alt er gyldig Bestemmelse i Norge. Hvis jeg ret har fulgt med det ærede Medlems Oplæsning af Sølovskommissionens Forslag her, saa skjønner jeg ikke rettere, end at hvad der i den Retning gjælder i Norge er, om ikke ordret, saa dog i alt Væsentligt, konformt med den Affattelse, som det ærede Medlem oplæste. Den ærede Forslagsstiller har tilføjet nogle Ord: „som det staar i deres Magt at hde“, men jeg tror, at Udtrykkene i den norske Lov og ogsaa i Sølovskommissionens Indstillinger ere heldigere i alle Maader. Forøvrigt skal jeg ikke her gaa ind paa en Diskussion om Paragraferne. Jeg indrømmer, at der kan være forskellige Tvivl med Hensyn til § 1, men det kan jo komme frem ved senere Forhandling. Her skal jeg kun udtale mig om § 4 og da nærmest derimod. Jeg vil just ikke sige noget Bestemt om Paragrafen, jeg er ikke i Besiddelse af tilstrækkelig nautisk og teknisk